

get stemt for Banken —, og det er ogsaa blevet mig sagt af kyndige Finansfolk, at alene Fræmsættelsen af dette Forslag har haft Betydning for Kreditforeningsobligationernes Kurs. Straks efter at det blev fremsat, steg Diskontoen jo meget stærkt, og vi fik det knappe Pengemarked. Ikke desmindre have vore Kreditforeningsobligationer holdt sig mærkværdig godt og ere ikke faldne nær saa meget, som de pleje efter en saadan Diskontostigning, og man har sagt, at det var, fordi man ventede, at denne Hypotekbank vilde blive gennemført og vilde højne Kreditforeningsobligationerne. Hvis det er sandt — jeg kan ikke selv dømme derom, jeg udgiver mig ikke for tilstrækkelig kyndig dertil —, turde det være et Vidnesbyrd om, at naar Loven bliver vedtagen, vil selve Bankens Eksistens, bortset fra dens Pengeanvendelse, styrke Kreditforeningsobligationernes Kurs.

Naturligvis vil det heller ikke være enhver Termin, ikke alle Aar eller alle Tider, der egne sig til Opkøb. Naar vi have to Pengemarkeder som det franske og det danske, vil det regelmæssige Forhold mellem dem være, at paa det franske Pengemarked ere Penge billigere end paa det danske, men naturligvis, der kan være Variationer, der kan være Svingninger. Der kan være lokale Forhold herhjemme, der gøre, at Kreditforeningsobligationerne i en bestemt Termin holde sig usædvanlig godt, og der kan samtidig være lokale Forhold i Frankrig, som gøre, at Pengeforholdene ere strammere der nede, f. Eks. Optagelse af et stort Statslaan paa det franske Marked. Under saadanne Forhold vil naturligvis Hypotekbanken ikke købe op, men ligge ganske stille. Den vil der faa en Hvileperiode, som altsaa ogsaa gør, at de Penge, her er Tale om, ville kunne strække noget længere til. Det gælder om, at der kommer en fornuftig, kyndig og rolig Ledelse af en saadan Bank, saa tror jeg, at der med de forhaandenværende Midler kan udrettes en hel Del.

Der blev talt om de forskellige Maader, hvorpaa man kunde udvide Forslaget, og det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Zahle) antydede, at han ansaa det for det rigtige, at man i Stedet for den begrænsede Garanti, der her er Tale om, gik til det, han kaldte for almindelig Statsgaranti for Kreditforeninger, det, mente han, var meget bedre. Det er meget mere vidtgaaende. Paa den ene Side er der en Garanti bestaaende i, at man har henlagt Obligationer for 15 Mill. Kr., hvil-

ket er en meget begrænset Garanti, paa den anden Side en almindelig Statsgaranti for en Milliard — 1,000 Mill. Kr. Det er altid noget, som i hvert Fald for Statskassens Vedkommende maa give Anledning til adskillig flere Betæneligheder. Jeg maa her gøre opmærksom paa, at jeg ikke er sikker paa, at man ved en saadan almindelig Statsgaranti kan skaffe sig Adgang til det franske Pengemarked paa de gode Betingelser, her er Tale om. Det, som de forlange derovre, er nemlig, at de Papirer, der komme derover, komme fra en Bank, der betragtes som en Statsbank, og selv om man skriver paa samtlige Kreditforeningsobligationer, at de ere statsgaranterede, bliver det dog kun Kreditforeninger, som vedblive at være private Foreninger, og deres Obligationer vedblive at være private Papirer. Og hvis man udelukkende skulde være henvist til det tyske Pengemarked, selv med en almindelig Statsgaranti, tror jeg ikke, man vil faa andet end Skuffelser ud deraf. Jeg tror ikke, man skal glemme dette. Jeg tror, man skal lægge den største Vægt paa det, at vi have faaet dette Tilsagn om en god Adgang til det franske Pengemarked. Det skal man ikke give Slip paa.

Det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (Neergaard) sluttede sig i det hele til Forslaget, men mente, at man skulde med Hensyn til Garantien have en Udvidelighed indenfor Lovens Rammer. Jeg forstod ham saaledes, at man kun skulde fastsætte de 15 Mill. Kr. som en Begyndelse, saa at selve Loven hjemlede, at Finansministeren efterhaanden kunde forhøje Garantien i Forhold til den udlaaente Sum. Det synes jeg dog kunde være noget risikabelt. Hvis man maatte finde, at Garantisummen er noget lav, vilde jeg foretrække, at man forhandlede om straks at gøre den noget større; det skal jeg ikke være uvillig til. Man kunde godt gaa noget højere end til de 15 Mill. Kr., men jeg har ikke villet foreslaa et højere Beløb. Jeg har hellere villet se, at man her fra Tinget fremsatte Ønsker i saa Henseende, og hvis det er et Ønske, og man ikke stiller Fordringerne alt for store, er jeg villig til at forhandle derom i Udvalget.

Dette var Hovedindvendingerne mod Lovforslaget. En anden Indvending kom fra forskellige Sider, navnlig fra det ærede Medlem for Højrup (Deuntzer), og jeg tror ogsaa fra det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) og maaske enkelte andre, at Direktørens Løn var alt